

telepensjonisten

Medlemsblad for Telepensjonistenes Landsforbund

Nr. 2/11 - 38. årgang

Sjømannskirken i Arguineguin

s. 8

Fra Landsmøtet

s. 16

REDAKTØRENS SPALTE

Når dette skrives, har vi nettopp feiret vår nasjonaldag. 17. mai er selve symbolet på vår frihet og uavhengighet. Dagen blir feiret over hele landet, fra nord til syd og også på mange steder i utlandet. Folk trekker i sin fineste stas, uansett værforhold. Nasjonalfølelsen blomstrer på en sånn dag. Det skal vi være glade for. Vi må aldri glemme å sette pris på hvor frie og heldige vi er som kan bo i dette landet. Denne dagen skal være til glede og høytid for både unge og eldre i landet vårt. Selv i den minste lille bygd, eller som det sies, der hvor to eller flere er samlet, markeres dagen med tog, taler og fest. Vår tradisjon med hvordan vi feirer vår nasjonaldag, og måten vi gjør det på, blir beundret av mange andre land.

På en slik dag er det naturlig at landets innbyggere her hjemme og ute i verden, tenker på seg selv og sin nasjon. Da er vi oss selv nærmest.

Men vi kan likevel ikke tillate oss å vende blikket bort fra det som skjer andre steder i verden. Samtidig som vi feirer og markerer vår frihet, er det også folkeansamlinger i andre land. Titusener, ja, hundretusener samler seg i opptog. Ikke for å feire frihet, men for å kreve frihet. Disse menneskene er ikke kledd til fest og blir ikke møtt med fengende korpsmusikk. Nei, de blir møtt med skarpe våpen, vold og trusler. I verste fall må mange

bøte med livet eller regne med å bli torturert for sitt ønske om frihet.

Kontrasten mellom hvordan vi har det her i landet og det som er situasjonen i mange andre land, jeg nevner blant annet landene i Midt-Østen og Nord-Afrika, er enorm.

Er den menneskelige natur så vidt forskjellig fra land til land? Skulle vi ikke ønske det beste for hverandre, uansett hvor vi bor i verden?

Som så mange andre stiller også jeg slike spørsmål, men det ser ikke ut som at det finnes tilfredsstillende svar. For til tross for at menneskeheten blir stadig mer opplyst og lærd, synes det som om undertrykkelse og trakassering av egne innbyggere aldri tar slutt i mange land. Det ser ut som om maktbegjæret er større enn tanken for det menneskelige liv.

Dette var noen 18. mai-refleksjoner. I kveld setter jeg meg ned og ser TV-nyhetene uten bilder av glade mennesker med vaiende norske flagg. Jeg vet hva jeg sannsynligvis får se; mennesker som bli jaget og beskyttet av sitt eget lands soldater og ingen statsledere som står på balkongen og vinker og smiler til sitt folk.

Jeg ønsker alle lesere en riktig god og fredfull sommer.

Innhold:

Redaktørens spalte	s. 2	Telepensjonister på filmkonsert	s. 12
Lederen har ordet	s. 3	Fra krigens dager	s. 14
God utnyttelse av verdens aktivitetsdag	s. 4	Tjenestereise med komplikasjoner	s. 15
Etterlysning etter eier av bilder	s. 6	Fra Landsmøtet	s. 16
Sofustanker	s. 7	Foreningsnummer og adresser	s. 18
Sjømannskirken i Arguineguin	s. 8	Kan vi pensjonistar påvirke kommunane	s. 19
Eldsjelpris til telepensjonistar på Stord	s. 10	Landsstyret	s. 19
		Da skrivemaskinen kom	s. 20

Neste nummer av bladet kommer ut i oktober. Frist for innsending av stoff er **12. september 2011**.

Redaktøren forbeholder seg retten til nedkorting av innlegg.

Forsidebildet: Fra landsmøtets åpning. Foto: Karsten Karlsen

Lederen har ordet

Det er mai når dette skrives og vi står foran en forhåpentligvis lang og deilig sommer. Mange har allerede fått en forsmak på sommeren med en uvanlig varm aprilmåned. Enkelte værprofeter spår at vi får betale for disse gode april/maidagene med en dårlig sommer. Måtte de ta feil.

Når Telepensjonisten kommer ut har Stortinget enten sluttbehandlet forslagene til ny helsereform (samhandlingsreformen) eller er inne i sluttbehandlingen. Det er omfattende endringer vi står foran, og det er all grunn til å følge den videre utvikling nøye og kritisk. Med NAV-reformen i friskt minne håper jeg at en ikke går for fort fram med å gjennomføre endringene.

Hovedgrepet i de kommende reformene er at kommunene skal få et større ansvar for helse- og omsorgstjenestene. Kommunene får imidlertid stor frihet når det gjelder organisering og bemanning for å løse disse oppgavene. I våre kommentarer ga vi uttrykk for at vi var høyst usikker på om dette er til det beste for pasienter og brukere i samtlige av landets kommuner. Vi er redd kvalitet og tilbud vil variere fra kommune til kommune, og at ikke minst de syke og pleietrengende eldre kan bli skadelidende. Når ressursene ikke strekker til, og en skal prioritere, frykter vi at de eldre ikke står først i køen.

I en slik situasjon skulle vi gjerne hatt en lov som forbød aldersdiskriminering, men lovforslaget om et helhetlig diskrimineringsvern lar dessverre vente på seg.

Det er nødvendig at det utformes retningslinjer som sikrer mest mulig lik behandling av alle uansett hvor en bor og hvor gammel en er. Det sies at før ansvar og oppgaver flyttes fra helseforetakene til kommunene skal det inngås avtaler mellom de aktuelle kommuner og helseforetakene. Etter vår mening bør det i tillegg også kreves at det gjennomføres en kvalitetskontroll av kommunenes tilbud før overføring skjer.

For øvrig konstaterer vi med glede at pasientene og de pårørendes rettigheter skal styrkes. De skal få større innflytelse på behandlingen, og det blir en lik adgang til å klage på behandlingen enten den skjer i kommunene eller i helseforetakene. Vi håper at myndighetene sørger for at de som skal håndtere klager og dessuten foreta kontroll med kvaliteten i tjenestene får så stor bemanning at de kan utføre sine oppgaver tilfredsstillende.

Når sommeren er over starter kommunevalgkampen. Alle de politiske partiene har hatt sine landsmøter, og vi kan konstatere at vi igjen er i fokus. Om ikke alt er som det skal være med eldreomsorgen kan vi i alle fall i et halvt år framover regne med stor verbal omsorg. Er det for mye å håpe på at denne omsorgen følges opp med penger og menneskelige ressurser slik at de fine ordene blir realitet?

Det vil i kommunevalgkampen bli mye strid om det skal være offentlig eller privat omsorg. Det kan i den sammenheng være verdt å minne om at uansett ståsted i denne striden så er det snakk om offentlig finansiering og et offentlig ansvar for tjenestene.

For brukerne er det kvaliteten på tjenestene som er avgjørende, og da kreves penger og mennesker som kan løse oppgavene. I tillegg er det viktig med stabilitet og påregnelighet for de som trenger hjelp av helse- og omsorgstjenestene. Det er ikke noen grunn til å tro at vi får en bedre eldreomsorg om de ansatte presses på lønn og tid. Tvert imot er gode arbeidsforhold for de ansatte med på både å sørge for rekruttering av kompetente personer til eldreomsorgen, og gi de ansatte tid til også å være omsorgspersoner. Det siste er ikke minst viktig.

Når dette leses er Landsmøtet i Drammen over og forbundet har fått en ny ledelse. Etter 4 år i forbundets ledelse synes jeg det er på sin plass å la andre slippe til. Det har vært fire begivenhetsrike år. Jeg har fått være med på å revidere forbundets vedtekter slik at de er mer tilpasset dagens utfordringer.

Forhåpentligvis har også de tiltak vi har satt i verk for å binde forbundet og lokalforeningene tettere sammen vært nyttig. Innføringen av et landsmøtevedtatt handlingsprogram gir foreningene mulighet til å styre forbundets aktivitet og prioriteringer. Vi har innført ordningen med månedsbrev i tillegg til Nettavisen og Telepensjonisten. I tillegg har jeg personlig satt stor pris på å bli invitert ut i lokalforeningene hvor jeg både har fått tilbakemelding på hva som opptar medlemmene, og har fått anledning til å møte mange kjente og gode kollegaer rundt om i landet. I alt har jeg besøkt litt over halvparten av lokalforeningene. Dette har vært turer som har vært svært givende, og jeg sitter igjen med mange svært gode minner fra disse turene.

Det har også vært gledelig å få være med på å styrke samarbeidet med Pensjonistforbundet og de andre SAKO-forbundene. Dette samarbeidet er svært viktig for oss alle. Sammen er vi den suverent største pensjonistsammenslutning i Norge.

De siste årene har vært år preget av store omveltninger når det gjelder pensjonistenes vilkår. Noen har brukt ordet paradigmeskifte når det gjelder eldrepolitikken. Ny pensjonsordning, nytt skatteopplegg og endring i helse- og omsorgspolitikken er alle store og krevende endringer hvor vi fra Telepensjonistenes Landsforbund har engasjert oss. Selv om vi sammen med våre samarbeidspartnere har vunnet fram i enkelte saker er det også saker hvor vi dessverre foreløpig ikke har vunnet fram. Men, det er ikke noen grunn til å gi opp. På flere områder er det varslet omkamp, og jeg er sikker på at Pensjonistforbundet/SAKO vil stå på for å vinne fram i disse sakene.

Jeg for min del takker for meg, ønsker lokalforeningene lykke til videre med det viktige arbeid som de gjør for å gjøre hverdagen lysere for medlemmene, og ønsker den nye forbundslederen og landsstyret lykke til med arbeidet for å ivareta pensjonistenes interesser i tiden framover.

Takk for meg og en god sommer alle sammen!

*Prosessen i
oransje krystall*

GOD UTNYTTELSE AV VERDENS AKTIVITETSDAG 10. MAI

Telepensjonistene Gjøvik på dagstur Randsfjorden rundt

Vårens dagstur gikk i år til Hadeland Glassverk og Randsfjorden rundt. Da turen ble vedtatt i januar, mente et lokalkjent medlem at vi burde legge en slik tur litt lengre ut på sommeren – det ville være så fint om vi fikk litt grønnskjer i naturen – og grønnskjer ble det til gangs. Aldri har vel jordene rundt omkring vært så velpleid omkranset av fult utsprunget løvskog med heggeblomster som storkoste seg i sola – og det på tirsdag 10. mai – ja, kom mai du skjønne milde slik hvert år!

Med vår gode venn og tidligere telemontør i Gjøvik teleområde Knut Arild ved rattet var vi sikret ikke bare en flott opplevelse, men også en riktig så morsom tur – det var helt tydelig at vi trivdes i hverandres selskap, noe vi fikk bekreftet da vi avsluttet turen.

En flott samling av glade telepensjonister ankom Hadeland Glassverk til kaffe og kanelboller for deretter å bli guidet inn i selve produksjonshallen for edleste krystall! Briana, guiden orienterte om Norges eldste industribedrift med over 245 års kontinuerlig drift. Vi fikk på en meget interessant måte bli med i et historisk tilbakeblikk og registrerte at utviklingen hadde påvirket også Glassverket - tidligere var samtlige glassblåsere menn, mens kvinnene fikk bære vann og ved! I dag var både designere og glassblåsere av begge kjønn og av ypperste faglig kvalitet.

At Hadelandskrystall er edel vare av beste håndverk visste de fleste fra før, men de færreste var vel egentlig klar over selve produksjonsprosessen. I løpet av 45 minutter var vi med på produksjonen av et meget flott fat og fikk følge utviklingen fra den lille klare glasskula på størrelse med en tennisball over i en litt større oransje, for til slutt å ende opp i et særdeles lekkert og kostbart fat i koboltblå – med et sukk fikk vi utslagsprisen – kr 12 500,-.

Det som også imponerte oss telepensjonister var den organiserte arbeidsprosessen. Med ypperlig presisjon gjorde hver produksjonsarbeider sin del av jobben – det var ikke tvil om hvem gjør hva der i gården – ei heller noe stress til tross for ovner på ca 1150 til 1800 grader som arbeidsverktøy!

Da vi kom tilbake til Gjøvik Skystasjon, kvitterte sjåføren vår med å melde seg inn i vårt trivelige nettverk – her ville også han sikre seg medlemskap - maken til blide hyggelige og disiplinerte pensjonister fantes ikke – dermed avsluttet vår aktivitetsdag med å ønske Knut Arild hjertelig velkommen til Telepensjonistene Gjøvik!

Med de beste ønsker om en god sommer til alle lesere,

Anni Milward, lokalleder Gjøvik

Snefrid og Ingvald Ofstad, trofaste turdeltakere

Sjøføren i samtale med Evy Sommerstad

30 forventningsfulle telepensionister

I auditoriet i Glassverket

ETTERLYSNING ETTER EIER AV GAMLE BILDER

For mange år siden, mens jeg jobbet i kundeservice i Telenor, eller om det var så langt tilbake som da det hette Televerket, husker jeg ikke. Men en gang fikk vi en stor konvolutt med masse bilder av forskjellige personer, bilder tatt både her i Norge og på sydligere breddegrader.

Utenpå konvolutten, en Telekonvolutt, var det skrevet kundeservice Solveig. Noen hadde skrevet: Hvilken Solveig? Konvolutten hadde nok vært på vandring.

Husker vi forsøkte å være detektiver den gang, men uten resultat.

En gang da jeg hadde ryddet et av mine kontorer, har hatt flere gjennom et langt teleliv, hadde jeg tatt med noen papirer hjem og deriblant denne posen med bildene som vi ikke

fant eieren til. De har derfor ligget trygt bevart i en plastpose i kjelleren i mange år. Men nå skal vi flytte fra huset etter 25 år, alt skal tømmes og ryddes bort. Da var det at jeg fant denne posen igjen, med bildene.

Fikk Telepensjonisten i dag, der var det bilde av en som hette Solveig, og da var det at jeg kom på at jeg kanskje skulle forsøke med en etterlysning i bladet. Vedlegger to av bildene.

Takker også for et fint blad!

Med vennlig hilsen
Marie Tingvold (sign.)

Telepensjonist på Gjøvik. Kan nåes på telefon **905 52 510** eller mail : **mtingvol@online.no**

Er det noen som gjenkjenner personene på bildene?

SOFUSTANKER

Dagene har blitt lengre og redaktørens frister kortere. Logikken er ikke stjerneklar, men dagslyset sparer strøm. Og vårsysler med løvraking, hagestell og planting av Plantasjen-planter er godt for både kjøper og selger.

Omskjæring og oppskjær kan føre til forvirring. En årle morgen før dagen knapt hadde fått bein å gå på, leste fru en høyt fra morgenavisen at nå måtte legestanden til pers med gratis omskjæring av de av våre nye landsmenn som er programmert for det. En knapt halv våken og morgensløv Sofus hørte som vanlig feil. I mitt øre lød det som oppskjær. I barndommen var oppskjær syltynne kjøttskiver som vanket på brødet på søndager, under høytider og ved festlige anledninger. Luskusmat var det, den gang sild, potet og havregrot var hverdagskost, og kjøttkake i brun saus var toppen av matlykke. Så i barndommelig lykkerus smattet jeg fram: -Deilige saker. Snakk om at frokosten skar seg. Ord strekker ikke til, leseren får bare tenke seg til hvordan det utartet.

Telenor gjør det stadig skarpt på utenlandsmarkedet. 9 millioner nye mobilabonnenter i første kvartal er ikke småtterier. Ei heller rapportert 7 % inntektsvekst og totalt 24,1 milliarder kr. Men i Norden og Norge skjærer det seg. Konkurransen er sterk og inntjeningen under budsjettet. Hoder må derfor rulle. Driftsutgiftene skal ned og ansatte ut. Det gis ikke ved dørene på hjemmebanen. Sviktende konkurransekraft der skaper avmakt hos mange medarbeidere som jobber i stedet for å telle penger. Kan strikken dras for langt, tro? Quo Vadis, Telenor?

Kraft og kreft er motpoler. Det ene bygger opp, det andre river ned. Noen ganger kommer vi i ubalanse, - den som bygger opp blir brått revet ned og bort. Om enn byggverket står, kanskje bare halvferdig, så er tap og savn en sår del av livet. Likevel - sporene står der og "Merket det stend", om enn til mager trøst for de nærmeste.

Strømmen er dyr, Det er også hjort, elg og flått. Førstnevnte har ingen alternativ. Kraften fra minkende vanddammer selges til høystbydende, og frosne nordmenn

må også bla opp for å holde varmen. Klimaendringene gir både tap og gevinst. De jaktglade fryder seg over bukkeskudd og kalvetreff. De turglade offer seg over flåttbittene og trusselen om sjukdom og elendighet. Kabel i sjø eller "monster-master" i flott natur er stridsepler. Det som behager øyeeplet, er ikke alltid forenlig med det som kroppen krever.

Lusete lakser rømmer fra mærene i tusentall. Forrevne rever i trange bur skaker befolkningen når mishandlingsbilder ruller over skjermen. Hvem misliker ikke skambitte pels på dyrene, men handler likevel moteriktig pels i dyre dommer etter at de samme dyrene har blitt avpelsset? -Svinepels, er ordet som ligger på Sofusens tunge, om de som tjener grovt på oppdrett til lands og til vanns.

Våren og varmens tilbakekomst bekommer fru en vel. Da gleder også Sofusen seg. Søndagens frokostegg hodekappes nennsomt i stedet for halshugging med et håndfast knivslag under vinterdepresjonen. Sevja stiger i gamle bjørketrær, og småfuglene reirer seg. Sofusen kaster sine ulne langunderbukser til fordel for bokersshorts med og uten gyf. Jaggu kjennes våren. Og fru en blusser. Nedturen kom med strømregninga og nordavinden. Så foreløpig er det bare å drømme om hetere dager. Ozonhullet er det eneste som får oppmerksomhet. Men UV-strålingen hjelper ikke, verken for prostatabesværet eller prestasjonsangsten.

Mosebøkene har vært sengelektyre utover etter vinteren. Jeg har på ingen måte konvertert, hverken til heden, jødedom eller islam. Motivet var å oppdatere seg på manglende informasjon om pre-kristendommens kilder. Resultatet er mer skremmende enn saliggjørende. Det dreier seg stort sett om lover og leveregler, trusler om straff når reglene brytes, krig og drap på anderledestenkende og frafallende. "Herren vår gud" truer med død og fordervelse hele veien. Salige Moses taler budskap til sitt folk (israelittene) gjennom sin angivelige 300-årige levetid. Israelittene utvandret fra Egypt, og ble omskåret som bevis på Herrens pakt med Israels folk. Lesingen gir et heller dys-

tert bilde av krav og represalier. Mange folkeslag utryddes på veien mot det lofte forgjettende land Kanaaan. Ferdig med Moses, står islam og Mohammed for tur. Det er kanskje verken verre eller bedre?

Rart hva en forskjell på to bokstaver kan bety. Ved å bytte om på en s og en b, speiles to forskjellige verdener - Osamas og Obamas. Osama er vel nå i sitt s i det hinsidige, mens Obama fortsatt må b om jordisk fred.

Svensk hører vi stadig oftere i tjenesteytende næringer. Søta bror og snygge brudar har kommet for å jobbe for oss. Glade, blide og jobborienterte tjener de gode penger i Norge.

Vi er rike oljepengeprofitorer som heller vil la oss betjene av utlendinger, enn å gjøre en ærlig dags arbeid. Det er en kjent historisk vei for en nasjon som forfaller til avmakt når egen kunnskap har gått tapt, og vi er blitt avhengige av fremmedarbeideres tjenester.

Utdelingen av Krigskorset med sverd til tre velfortjente afgahnistankrigere ble et tveegget sverd som skar neglene av Statsminister Jens. Det var en 5-stjerners generaltabbe å sette Kongen på gangen. Han så ikke snurten av de tapre krigsmennene som han granngivelig er utpekt sjef for. Det er mange politiske småkonger som gjerne vil være solkonger og vise seg fram i media. "Arbeidsdeling på høyt nivå", kalte Jens det. Men i sola sprekker trollene, og gleden over å være i fokus ble kortvarig.

En het sommer ligger foran oss, skal vi tro klimaforskerne. Tornadoene i USA herjer vilt. Hos oss blir det enten tørke eller regnflom. Sofusen håper på en skikkelig regnsommer, slik at vannmagasinene blir fulle og vi får nok dyr strøm å selge til egne og utenlandske strømkunder. Uansett, - pris sommeren som kommer, ta vare på dine venner og vær raus med godord og sommerklemmer. Gjør som Åge Aleksandersen synger:

Levva livet!

SJØMANNSKIRKEN I ARGUINEGUIN

Tekst og foto: Viggo Bj. Kristiansen

Sjømannskirken er en frivillig organisasjon som ble opprettet av Den norske sjømannsmisjonen i 1964. Den første sjømannskirken ble åpnet i Leith i Skottland i 1865. Formålet med kirkene var å gi norske sjøfolk et kirkelig, kulturelt og sosialt møtested når de lå i havn. Derfor var kirkene i hovedsak plassert i havnebyer rundt omkring i verden.

Det er en kjensgjerning at antallet norske sjøfolk i utenriks fart er blitt betydelig redusert i forhold til hva det var tidligere. Derfor har sjømannskirken i dag rettet sin virksomhet mot alle nordmenn i utlandet. Sjømannskirken har kompetanse på kriseberedskap og familierådgivning. I løpet av året har sjømannskirkene omkring 1 mill. mennesker på besøk i sine til sammen 32 kriker.

Sjømannskirkene utfører kirkelige handlinger som dåp, konfirmasjoner og bisettelser. Mange kirker utfører også bryllup. Til sammen har sjømannskirkene ca. 200 ansatte innen- og utenriks. Sjømannskirken hadde i 2009 et budsjett på 190 millioner kroner, hvorav en tredjedel var statlig støtte. Resten ble samlet inn ved frivillige gaver i Norge og ved enhetene i utlandet.

11. april i år fikk jeg anledning til et besøk i sjømannskirken i Arguineguin på Gran Canaria. Der møtte jeg den meget hyggelige prest-en Leif Johannes Netland. Denne formiddagen var kanskje ikke den mest hyggelige dagen i Netlands liv. Like før vi møttes var han blitt kjent med at Østre Porsgrunn kirke var brent ned til grunnen i løpet av morgenen. Netland hadde et spesielt forhold til denne kirken hvor han hadde vært prest i flere år. Netland er til vanlig prest for den norske oljevirksomheten i Nordsjøen, men nå var han i sjømannskirken i Arguineguin, og skulle være der enda en tid før han skulle returnere til Norge.

Arguineguin kan karakteriseres som en "norsk småby" på Gran Canaria. Jeg prøvde å finne ut hvor mange nordmenn som bodde der. Etter samtaler med flere personer kom jeg fram til at det bor mellom 3000 og 5000 nordmenn der. Mer konkret kan ikke min konklusjon bli. Mange av disse tilbringer det meste av året i Arguineguin, men mange av de som bor der reiser gjerne hjem til Norge om sommeren. Jeg fikk forresten fortalt at Arguineguin betyr *rent vann*.

Sjømannsprest Leif Johannes Netland

Sjømannskirken ligger fint til med flott utsikt ut mot Atlanterhavet. Kirken ble etablert i 1980 og flyttet i 2008 inn i nåværende lokaler. Denne sjømannskirken er den best besøkte av alle norske kirker i utlandet. Kirken har nærmere 100 000 besøk i året. Her utføres både vielser, barnedåp, konfirmasjoner og minnehøytideligheter ved begravelser. I 2010 utførte presten 162 vielser.

Det holdes gudstjenester og andakter i kirken, men ved større anledninger blir lokalene for små og da må presten leie seg inn i den katolske kirken på stedet.

Kirken drives av både ansatte og frivillige og Netland fremhever det gode samholdet og engasjementet og entusiasmen som alle, både ansatte og frivillige legger til grunn.

Kirken har et innholdsrikt bibliotek som er svært populært blant de besøkende. Her kan en blant annet sitte og lese ferske norske aviser. Kjøkkenet i kirken er en viktig del av det sosiale innholdet. Hver lørdag serveres det risengrynsgrøt i kirken. Kjøkkenet koker ca. 300 liter grøt og den som ønsker seg en porsjon må være tidlig ute for ikke å gå glipp av dette lørdagsinnslaget. Folk stiller i lange køer for å sikre seg en tallerken varm grøt.

Mens vi hadde snakket sammen, Netland og jeg, ble lukten av nystekte vafler mer og mer intens. Før jeg takket for meg, måtte jeg bare smake på kjøkkenets spesialitet. Det smakte fortreffelig og kan med god samvittighet anbefales dersom du skulle besøke kirken.

Besøket i sjømannskirken i Arguineguin ble for meg et besøk i et lite stykke Norge i utlandet og mine tanker gikk til mitt første besøk i en sjømannskirke da jeg som 16-åring besøkte sjømannskirken i Brooklyn i New York.

Skulle du komme til Arguineguin vil jeg anbefale et besøk i sjømannskirken.

Fra venstre: Kirkevert/diakon Kåre Killingberg, prest Leif Johannes Netland og husmor Maria Misje

Arne Mikal og Åshild Bjelland Killeklev

ELDSJELPRIS TIL TELE- PENSJONISTAR PÅ STORD

Stord er ei øy med flott natur, nesten som eit Noreg i miniatyr. Her er fjell og fjordar, elver og vatn og skogområder med flotte skogsveggar og turstiar. Langt inni skogen, i eit flott turområde, finn vi Eventyrvegen. Der yrer det av liv, for Eventyrvegen og Eventyrskogen er blitt eit populært turmål for små og store.

Åshild Bjelland Kalleklev og mannen hennar, Arne Mikal Kalleklev, har i eit par år laga tablå frå norske folkeeventyr som dei har plassert ut i skogen. Her møter me dei på rekke og rad: Dei 3 bukkene bruse, Askeladden, Prinsessa som ingen kunne målbinde, Sjuende far i huset, Rødhette og ulven, Prinsessa på erten, fleire eventyr og ellers tussar og troll av alle slag.

Åshild har gjennom mange år jobba i Telegrafverket, Televerket og Telenor. Ho har alltid likt å skape noko med hendene, det er ikkje få nissar, troll og andre figurar ho har skapt etter at ho slutta å jobba. Arne Mikal er ein meister med hammar, sag og kniv, så han har laga hus og heim og miljø rundt figurane til Åshild.

Me har fått lov å referere talen Åshild heldt då dei tok imot Eldsjelprisen frå Stord kommune. Her fortel ho korleis Eventyrskogen blei til:

Eventyret i Landåsen

Det var ein gong at eg og nokre andre televerksdamer blei oppsagt i Televerket, men me leid inga naud, for me fekk til salt i grauten av staten. Sidan me ikkje hadde arbeid å gå til, byrja me å gå i Landåsen istaden. I 15-20 år gjekk og gjekk me, heilt til me ifjor jul fekk auge på ei fin rot som sto så lageleg til. Då vart me samde om at der burde det stå ein nisse til gleda for store og små, som for framom. Som tenkt, så gjort. Nisse blei kjøpt og plassert under rota. Heile jula og dagane etter gledde me oss over nissen, som sat der så lunt og godt. Jula kom og jula gjekk og me måtte senda julenissen tilbake til nordpolen, eller kor den no høyrer heime elles i året. No vart det stusseleg under rota, så ideen med å setje eit troll der vart fremja. Trollet med nasa i ei skår. Kven vil sy og kven vil strikka, spurde eg. Ikkje eg, sa den eine, ikkje eg, sa den andre. Eg vil, sa eg og så sydde og strikka eg i veg. Husbonden min lage skåret som nasa til trollet skulle sitje fast i. Ein dag traff eg på ein mann av Grovaslekt og han ville veta om det kom fleire eventyr i Landåsen. Det hadde eg ikkje tenkt på, men tanken vart fødd der og då. Etter ymse forslag saman med gjengen, kom me fram til at det måtte bli Raudhette og ulven. Kven vil strikka og kven vil sy? Spurde eg. Ikkje eg, sa den eine, ikkje eg, sa den andre, men eg vil, sa eg og dermed strikka og sydde eg iver. Eg treng tak over, sa eg til husbonden min. Tak skal bli, sa han så glad og lett til sinns, samstundes som han brende inn fine små eventyrstubbar på trefjøl. Etterkvart som det eine eventyret etter det andre tok form, og husbonden blei spurt om å laga bruer og hus og paviljongar, gjekk han lei, han hadde då andre ting å ta seg til. Då var det at kvinnelist kom inn i bilete. Kvil deg du, husbond, sa eg. Eg spring så lett på tå til Biltema eller Europris og kjøper ein plastkasse som eg kan dandera til. Han uffsa seg noko uffseleg og sa at plast var usømeleg i Landåsen og dermed var det gjort, ned i snekkerbua for han og snekra hus, bru og kongeleg paviljong i ein fart. Då eventyra skulle monterast var det semje mellom husbonden og eg, at kom det folk framom mens me heldt på med dette, var det ikkje fritt for at me sjems. Husbonden, som går i sitt syttisjette år, meinte at han var for gamal til å leike i leikestove i Landåsen, mens eg som berre er vel syttiein, ikkje kjende på same skamma. Stundom fekk me med oss barnebarn og oldebarn, slik at det skulle sjå ut som om det var deira prosjekt. Gode vener av Hjelmeland og Thorlandsslekt var til god hjelp då prinsessa på erta måtte fraktast i trillebor på dårleg veg.

Etterkvart som eventyra vart plasserte, var det ein gild mann som er av Resserslekt, han fotograferte alle motiva så umåteleg vakert, at me gav oss ende over. Og ikkje nok med det, han gjekk opp bratt bakke, på grusveg frå Linneaveien og til den dalen der me har bustaden vår og leverte dei flotte bileta, som gåve.

Som i eventyret med høna og pannekaka, er me så heldige å få pris, mens dei som sa ikkje eg og ikkje eg, får ingenting.

Åshild Bjelland Kalleklev

Flott håndverk som minner oss om våre folkeeventyr

TELEPENSJONISTER PÅ FILMKONSERT

Tekst og foto: Per-Johan B. Bogerud

Jo flere pensjonister fra Sentrale Enheter er sammen, er sammen, desto gladere de blir.

Hvem minnes vel ikke sangstrofen med nesten samme ordlyd som i overskriften? Vi synes vår lille omskrivning av den kjente verselinjen er som "skreddersydd" for vår reportasje om et 100-talls Sentrale Enheter-pensjonisters opplevelse "på by'n" i Oslo sentrum lørdag 19. mars. Det var første gang at så mange som 106 pensjonister fra Sentrale Enheter, inkludert et fåtall ikke-medlemmer, hadde slått seg sammen for å overvære en filmkonsert i Oslo Konserthus med etterfølgende fellesmiddag på Theatercaféen. Der sluttet 94 deltakere seg til en tre-retters fellesmiddag. Hadde disse to arrangementene funnet sted utendørs, ville forsamlingen ha vakt berettiget oppsikt overfor sine omgivelser. Stemningen var nemlig hørbar, og etter hva vi forstod: Den var underbygd av lang tids forventninger!

Filmkonsertens "hovedperson", Charlie Chaplin, var en underlig "skruet", slik han i 1936 fremstod i filmen "Modern times". Stakkars mann, der han i åpningssekvensen både står og småløper ved samlebandet og skrur for livet på noen overdimensjonerte muttere som farer forbi i en vanvittig fart. Han skulle bare ha visst at han, 75 år senere, i reprise skulle vises frem i all sin komiske positur på lerretet i Oslo Konserthus! Oslo-Filharmonien spilte såkalt "soundtracket" – live music – ledet av den tyske gjestedirigenten Frank Strobel. Han er en anerkjent spesialist på nettopp filmkonserter! Under filmkonsertens mange tragikomiske hendelser oppnådde Oslo-Filharmonien ved sitt presise, orkestrale følge, å tilpasse

Oslo-Filharmonien

kjente og kjære evergreens til filmens hendelsesforløp. Æres den som æres bør: Her spilte dirigentens profesjonelle årvåkenhet en utslagsgivende rolle for å få orkesteret til å falle inn på de rette stedene i filmen.

Latter og gråt om hverandre var en gjennomgående reaksjon hos enkelte publikummere under visningen og fremføringen av filmkonserten. Chaplins evne til å røre ved publikums følelser var unik, enten han var en glad og overordentlig forelsket mann eller rotet seg opp i håpløse situasjoner, som syntes umulige å komme seg ut av. Men det var med Chaplin som det var med musa, som falt oppi et spann med fløte: Musa reddet seg i land ved å svømme rundt og rundt i fløtespannet inntil den satt øverst på en kremtopp! Chaplin appellerte til optimismen som en iboende kraft. Han var jo selv blant dem som trengte en slik "kraft"! Det var ikke bare filmatiske prøvelser Chaplin måtte sjonglere seg ut av, men positivt nok, gjennom sin filmkunst høstet han erfaringer, som kom til nytte i det virkelige livet hans også.

Det politiske aspektet ved "Modern times" er et vesentlig poeng. Dette har en leser etterlyst omtale av i reportasjen fra lørdag 19. mars på [Sentrale Enheters's hjemmeside](#). Vi følger gjerne opp vår "kollegiale hjemmeside" og siterer noen sanningsord, som en hjemmelskvinne har sendt oss til vår kunnskap: - "Chaplins elskverdige spark til en kapitalisme uten grenser, idet bedriftseieren/

direktøren/konsernsjefen viser sin grådighet ved å forlange hurtigere maskiner. Noe som jo fører til nevrologiske problemer for den svakeste. Følgelig blir Chaplin "sprø". Flere sekvenser med streik og arbeidsløshet og fattigdom er nettopp bakgrunnsteppet for alle løyene; altså et bilde av en tid da arbeidstakere var uten rettigheter -

Dermed har "Telepensjonisten" medvirket til å bringe balanse i Chaplins budskap i "Modern times," som altså ikke er bare "reinspikka tøv og tant"! Men det rare er at Chaplins gravalvorlige skuespill allikevel kaller på smil og latter hos publikum, kanskje med sterkest utslag i vår egen tid?

For å gi et klarest mulig bilde av Chaplin, siterer vi Oslo-Filharmoniens beskrivelse av ham, som filmhistoriens aller største kunstner, i Orkesterets katalog for sesongen 2010-2011: - *Ingen andre filmprosjekter har hatt samme suksess hos oss som Chaplins "klassiske" stumfilmer. Universalgeniet Chaplin skrev, regisserte og produserte alle filmer selv, helt fra han i 1919 startet selskapet United Artists. Og etter at lydfilmen kom, skrev han også musikken – og uten å kunne noter! "Modern times" fra 1936 har siden da rangert som en av filmhistoriens største klassikere, viet til den lille mannen som er fanget i masseproduksjonens tidsalder. Flere av musikkinnslagene er evergreens, som for eksempel den vemodige melodien Smile!"*–

Noen "pen-ord" må vi også la komme Oslo-Filharmoniens salgskordinator, David Sitkin Røslér, til del. Det var jo ikke bare Sentrale Enheters interesser han skulle ta seg av, men den totale publikumsdelen av filmkonserten. Han hadde en sjelden evne til å ha et øye på hver finger, som alltid endte med oppfølging "på strak arm". Så er vi da også gjort kjent med at Oslo-Filharmonien er direkte avhengig av å ha en profesjonell salgskordinator i sitt team med markedsførere. Vi saluterer et VEL BLÅST! som en helhjertet anerkjennelse av hele Oslo-Filharmonien!

Deretter gikk det i raskt trav over til Theatercaféen, der to garde-robavakter utviste det beste de hadde lært om "speed & service" overfor alle de køende Sentrale Enheter-pensjonistene. Litt mer problematisk ble det da 94 gjester i samlet flokk skulle benke seg rundt bordene i den reserverte avdelingen av Restauranten. Serveringsstaben ble nok møtt av en viss frustrasjon hos noen av

deltakerne i "teleflokken" da det for enkelte av våre gjester var vanskelig å finne ledige bordplasser. Men alt roet seg ned etter hvert, og da den tre-retters menyen bestående av melon til forret, oksefilet med sesongens råvarer til hovedrett og brownie til dessert, samt da rød- og hvitvin, litt vann også (!), fløt i glassene, ja, da opplevdes bare velstand rundt bordene. Praten gikk livlig og hvem som lo høyest, kunne høres på lang avstand!

Også Theatercaféen, ved adm. ansvarlig Aykan Kamburce, skal ha ros for et utmerket samarbeide om alle detaljer, som inngår i et slikt arrangement. Det er mulig at det er en bevisst holdning i restaurantbransjen, at kunden aldri skal behøve å purre på svar eller avklaring. I hvert fall har Theatercaféen skjønnet at service er et viktig ledd i forberedelsene til og gjennomføringen av et stort arrangement!

Theatercaféens mål: Å gjøre alle til lags! Vi finner det passende å sitere noen linjer i en e-mail som vi mottok fra Theatercaféens adm. ansvarlig. Han skriver i et tilsvarende svar på vår takk for en vellykket fellesmiddag: - *"Hei! Takk for din mail og tilbakemelding. Målet vårt er å få alle fornøyd i Theatercaféen, men dessverre er det ikke alltid det går. Som jeg skjønner, så har de fleste hatt det hyggelig og med ca. 350 gjester denne lørdagskvelden har vi stort sett fått hyggelige tilbakemeldinger. Alle kan bli bedre!"*

Er det noe Sentrale Enheter-pensjonister verdsetter, så er det fellesskapet omkring god mat og god drikke. Da trives de ekstra godt med hverandre. Dette har ikke bare med "der og da" å gjøre, men henger sammen med "ånden som går" fra kortere eller lengre tid hos arbeidsgiveren. Samhold har vel alltid vært et markert trekk hos "telefolk"!

Dette kommer også til uttrykk blant Sentrale Enheter-medlemmer når de er "i farta" på sine turer i inn- og utland. Da oppbruddets time var "inne" på Theatercaféen, var det ett spørsmål som "gikk igjen": - *Når blir det "en neste gang"?*

Kanskje dette spørsmålet kan tolkes dit hen, at det tosidige arrangementet lørdag 19. mars hadde vært "en kul turkveld"?

Spennning og forventning før forestillingen

FRA KRIGENS DAGER

B. Sand i Steinkjer fortalte i sin tid følgende historier til "Telefolk forteller":

Fratatt overtidsbetaling

Det var i 1941 et arbeidslag som arbeidet utenfor Trondheim. Da tyskerne ga beskjed om at det med en gang skulle henges opp en blykabel mellom Trondheim og Langstein, ble dette laget tatt ut til å være med, sammen med flere andre lag. Det var en periode med meget dårlig vær akkurat i denne tiden, og som vi vet dårlig med regnklær. For at tyskerne skulle være fornøyd måtte det arbeides overtid hver dag.

En dag da det var et kjempe skybrudd, sto arbeiderne under noen trær og ventet på at regnet skulle gi seg, kom arbeidsbestyreren. Denne tente på alle pluggen og ga beskjed om at ingen lathanser ville få utbetalt overtid.

Dette "løftet" holdt arbeidsbestyreren og ingen i arbeidslaget fikk utbetalt for overtiden, til tross for at alle de andre lagene som arbeidet sammen med dem fikk det.

En i arbeidslaget hadde vært sykemeldt under episoden hvor de andre sto under trærne, men også han ble fratrukket sin overtid, da også han ville ha stått under trærne, dersom han hadde vært til stede, mente arbeidsbestyreren.
Fra distriktet kom det ingen reaksjon.

**Hvis du er ensom når du er alene,
er du i dårlig selskap.**

Jean-Paul Sartre

Bestyrer og lønn

I 1942 lå et arbeidslag oppe på Brekken ved Røros. Det var bestemt at de skulle til Steinkjer og Inderøy når de var ferdige. Feilretteren på Steinkjer hadde falt ned fra en stolpe. Derfor ble det spørsmål om å sende noen til Steinkjer.

To mann fra arbeidslaget ble så sendt, og disse skulle få diett de ca. 14 dagene dette skulle vare, da en regnet med at laget skulle komme etter innen den tid. Dietten ville utgjøre kr. 6,50 pr. dag de første 14 dagene, deretter kr. 0,15 pr. time.

Da arbeidslaget som skulle komme etter, ble noe forsinket, ble det til at de to måtte være alene i tre uker. Dette ville etter deres mening gi en ekstra inntekt på kr. 39,- pr. uke i to uker, pluss kr. 6,75 for siste uke. Da lønningen ble utbetalt fikk de kr. 6,75 x 3. Dette ble begrunnet med at de hadde vært over 14 dager og skulle derfor bare ha kr. 0,15 pr. time for hele tiden. Guttene nektet å ta imot dette, men da tidene var dårlige og fortjenesten liten, kunne de ikke gjøre annet enn å godta det.

Henvendelsen til distriktet var nytteløst, da arbeidsbestyreren hadde fullt medhold fra den kanten.

Ellers må en ta med dette med dårlig verktøy og elendig losji. Det sies at dersom an av arbeiderne i laget mistet ei tang, ble med en gang fire mann arbeidsledig fordi ingen andre hadde slikt verktøy. Og på grunn av manglende pigger i sko, var det en montør som rutsjet nedover en stolpe hele sju ganger før han kom seg til topps. Dersom noen gikk til sin bestyrer for å klage, kunne de i verste fall bli sendt hjem, men i alle fall de dårligste jobbene etter et slikt "sammenstøt".

De fleste av de gamle arbeidsbestyrerne var maktsyke og selvherkende. Deres ord var lov, så å si, og derfor ble altfor mye av det som ble sagt, godtatt av den vanlige arbeider.

VET DU AT

Folkemengden i Norge ved inngangen til 2011 var 4 920 305 personer. Herav var det 625 000 personer over 67 år. Dette betyr at ca. 13 % av Norges befolkning er over 67 år. Ca. 42,8 % av de som var over 67 år var menn . og ca. 57,2 % var kvinner. Ca. 151 000 personer har flyktningbakgrunn. Det forventes at folketallet vil passere 5 mill. tidlig i 2012.

Levealderen i Norge er 78,6 år for menn og 83,1 år for kvinner. Fra 1950 til 2010 økte levealderen for kvinner fra 73,2 år til 83,1 år. For menn økte levealderen i samme tidsrom fra 69,9 år til 78,6 år. Norske menn lever i gjennomsnitt to år lengre enn danske og finske menn, men noe kortere enn svensker og islendinger. Islandske menn har den høyeste levealderen i Norden (80,0 år).

Kilde: Statistisk sentralbyrå

TJENESTEREISE MED KOMPLIKASJONER

Tekst: Viggo Bj. Kristiansen

Datoen var 8. mars og året var 1967. Vi, undertegnede og montør Roy Sandvik, startet vår reise i Honningsvåg med ferge til fastlandet. Målet var Repvåg og Lafjordnes. Hensikten med turen var feilretting i automatsentralene på begge stedene.

Vi dro hjemmefra grytidlig om morgenen og fikk gjort jobben på Repvåg i løpet av dagen. Da kvelden kom satte vi oss på snøskuteren (begge to på en skuter) med Lafjord som mål.

3-4 mils kjøring lå foran oss. Været var bra, lite vind men ca. 12 kuldegrader og lett snø som falt rett ned. Av og til kunne vi få glimt av månen, men ellers var det stummende mørkt.

Klokka nærmet seg tolv og vi holdt god framdrift og regnet med at vi hadde ca. 3-4 km. igjen før vi var framme i Lafjordnes. Vi kjørte på et underlag som var "slett som et gulv" og vi trodde vi var på riktig kurs, inntil noe uventet skjedde. Plutselig brakket det rundt oss og vi befant oss begge sammen med skuteren i åpent vann. Det viste seg imidlertid at vi hadde navigert feil (vi hadde verken kompass eller GPS - som ikke var oppfunnet da). Vi hadde rett og slett kjørt utover fjorden langs sjøisen og når den ikke lenger tålte vekten av oss, ga den etter, og som sagt; der lå vi i sjøen begge to. Midt på natta i 12 kuldegrader, mørke og 3-4 km. fra folk.

Vi hadde mistet retningssansen fullstendig der vi lå og kavet i sjøen, men til alt hell valgte vi å dra i riktig retning mot iskanten, og heldigvis ikke utover fjorden.

Det var ingen enkel sak å komme seg opp på isen igjen, med tunge gjennomvåte klær var det mildt sagt et slit, men vi klarte det.

På grunn av at bensintanken var nesten tom og fordi vi hadde to soveposer surret fast til skuteren, holdt den seg delvis flytende. Etter at vi var kommet opp på isen ble det å orientere seg mot bebyggelsen. Det ble en strabasiøs tur i våte klær som under turen frøs til is. Men vi kom fram ca. kl. to om natta. Vi var nok ikke noe godt syn for han som bodde i huset vi kom fram til, men da han så hvilken forfatning vi var i, fyrte han opp i ovnen og etter hvert ble det nærmest badstutilstander i kjøkkenet hans. Vi fikk av oss de våte klærne og husverten kom med tørre klær til oss begge.

I automatsentralen, som sto i samme hus, fikk vi gjort det vi skulle. Men vi hadde fortsatt våre tanker om hva som hadde skjedd med skuteren.

Det begynte å gry av dag og vi fikk tak i en stor slede og en kveil med tau og satte kursen tilbake til åstedet. Framme ved iskanten kunne vi se at deler av skuteren fortsatt holdt seg over vannet. Vi besluttet dermed at vi måtte redde skuteren. Det ble en ny tur ut i sjøen med oss begge. Fikk festet et tau i skuteren og dradd den mot iskanten. Operasjonen med å få den opp på isen og videre dra den mot kaien på Lafjordnes, kan bare karakteriseres som et blodslit. Vi var igjen like våte som tidligere om natta, men nå hadde husverten klart å tørke våre egne klær så pass at vi kunne ikle oss dem.

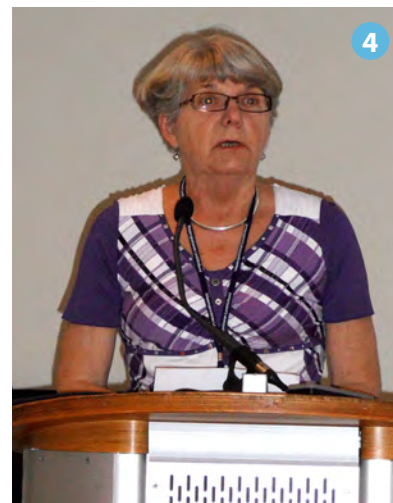
På formiddagen kom rutebåten til Lafjordnes, det var den vi opprinnelig skulle ta for å komme tilbake til Honningsvåg. Vi rakk å komme med båten og under turen til Honningsvåg demonterte vi motoren og fikk spylt delene i ferskt vann. På denne måten berget vi skuteren og den var i full drift i mange år etterpå.

Det hører med til historien at vår opplevelse på denne feilrettingsturen ga telegrafbestyreren anledning til å gi oss en reprimande. Vi ønsket ingen publisitet omkring hendelsen, men etter et par dager kunne vi lese om hendelsen i lokalavisen. Vi har ofte lurt på hvem som tipset avisen.

**Det viktigste i livet er ikke å nå sine mål,
men alltid å være underveis mot dem.**

Fridtjof Nansen

Bilde nr.

- 1+2** Tradisjonen tro – en stilfull åpning med musikalsk innslag: Fredrikke Vesthaug, walthorn, Galina Trint Soukova, keyboard og Victor Riakhin, keyboard.
- 3** Ordfører Tore Opdal Hansen ønsker landsmøtet velkommen til Drammen
- 4** Lokalleder Greta Thorstensen ønsker velkommen på vegne av lokallaget
- 5** Dirigentene Mai Britt Løken og Berit Olafsen
- 6** Sekretærene Berit Nylund og Aud Ellefsen
- 7** Forbundsleder i NPF, Rune Breivik orienterte om aktuelle saker.
- 8** NPF hedret Kvalheim for hans innsats.
- 9** Kåre Hansen ga en "levende" orientering om innovativ omsorg.
- 10** Eli Aas ga landsmøtet en fin innføring i bestemmelsene vedr. arv og skifte
- 11** Valgkomiteens leder Dagfinn Skarbøvik legger fram utvalgets innstilling
- 12** Valget er avsluttet. Odd-Kåre Kvalheim takker for seg og Anni Milward overtar ledervervet.
- 13** Det nye arbeidsutvalget. F.v. Kjell Engen, Anni Milward, Mai Britt Løken og Arne Aastorp
- 14** Det nye landsstyret. Hvem de er? Se nest siste side i bladet.
- 15** Drammen lokallag fikk rosende omtale av blomster for arrangementsarbeidet
- 16** Den nye forbundslederen overrakte diplom til Kjell Ivar Tangen og Odd-Kåre Kvalheim for den uvurderlige innsatsen de har gjort for forbundet.
- 17** Sosialt samvær hører med på et landsmøte
- 18** Kveldens toastmaster, Jan Andreassen gjorde som vanlig stor suksess.
- 19** Under middagen ble Odd-Kåre Kvalheim hedret med medalje.
- 20** Under sightseeingen blant annet til Portåsen, fikk deltakelse god innsikt i Herman Wildenvays liv og diktning.

FORENINGSNUMMER OG ADRESSER

MELD DEG INN I DITT HJEMSTEDS TELEPENSIJONISTFORENING

Her møter du venner og kolleger og oppfrisker gamle minner.

ARENDALE	Finn Egil Halvorsen	Lensmannsvn. 23	4815 Saltrød	37 03 08 26	952 58 324	tparendal@telepensjonistene.no
BERGEN	Roy Knag Jæger	Postboks 7150	5020 Bergen	56 14 81 02	915 38 870	tpbergen@telepensjonistene.no
BODØ/SALTEN	Gerd Blomstrand Kristensen	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	416 95 790	tpbodosalten@telepensjonistene.no
DRAMMEN	Greta Thorstensen	Laurits Grønlands vei 15	3035 Drammen	32 80 07 40	970 70 863	tpdrammen@telepensjonistene.no
GJØVIK	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss		905 79 297	tpgjovik@telepensjonistene.no
GLÅMDAL	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	tpglaamdalen@telepensjonistene.no
GUDBRANDSDAL	Åse Nordnes	Fyrvn. 10	2670 Otta	61 23 04 98	902 67 965	
HAMAR	Kåre Garmager	Myrveien 3	2320 Furnes	62 35 00 70	905 99 702	tphamar@telepensjonistene.no
HARSTAD OG OMEGN	Elisabeth Markussen	Utsikten 18	9406 Harstad	77 01 79 76	957 70 128	tpharstadomegn@telepensjonistene.no
HAUGESUND	Arne Fosse	Hervikvn. 10 D	5521 Haugesund	52 71 65 50	915 98 057	tphaugesund@telepensjonistene.no
HELGELAND	Oddvar Ulvang	Askeladdveien 25	8800 Sandnessjøen	75 04 30 16	413 33 665	tphelgeland@telepensjonistene.no
KRISTIANSAND	Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	tpkristiansand@telepensjonistene.no
KRISTIANSUND	Ingeborg Enge	Furuveien 7	6511 Kristiansund N	71 67 43 05	452 99 033	tpkristiansund@telepensjonistene.no
LARVIK	Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	tplarvik@telepensjonistene.no
LEVANGER	Sigrun Moe	Rognhaug	7600 Levanger	74 08 13 62	944 39 205	
LILLEHAMMER	Helge Tordhol	Ekromskogen 38D	2624 Lillehammer	61 25 08 88	905 20 192	tplillehammer@telepensjonistene.no
LILLESTRØM	Ragnhild Dehli	Gamle Rovenv. 39	1900 Fetsund	63 88 14 22	906 47 064	tplillestrom@telepensjonistene.no
LOFOTEN	Kjell Tettie	Postboks 2	8309 Kabelvåg	76 07 83 12	911 79 473	tplofoten@telepensjonistene.no
MOLDE	Annbjørg Megard	Øivindsveg 32	6429 Molde	71 25 32 77	452 05 836	tpmolde@telepensjonistene.no
NAMSOS	Wenche Fahsing	Niels Bjørums gt. 38B	7800 Namsos	74 27 14 17	958 65 851	tpnamsos@telepensjonistene.no
NARVIK OG OMEGN	Greta Arntsen	Myrv. 5	8517 Narvik	76 94 12 00	984 68 881	
OSLO	Dagfinn Husmo	Postboks 1088, Sentrum	0104 Oslo		906 35 850	tposlo@telepensjonistene.no
RINGERIKE	Halvard Solberg	Krokenvn. 16	3515 Hønefoss	32 12 27 09	924 23 634	tpringerike@telepensjonistene.no
SANDEFJORD	Yngve Stentun	Lahelleveien 117	3218 Sandefjord	33 45 12 14	911 44 433	tpsandefjord@telepensjonistene.no
SENTRALE ENHETER	Truls Erik Langeggen	Postboks 214, Sentrum	0103 Oslo	22 11 51 61	900 29 271	tpsentraleenheter@telepensjonistene.no
SOGN OG FJORDANE	Oliv Ottesen	Skjæret 27	6800 Førde	57 82 14 87	412 78 159	tpsognogfjordane@telepensjonistene.no
STAVANGER	Berit Kopren	Peer Gyntsv. 4	4019 Stavanger	51 87 01 46	900 47 814	tpstavanger@telepensjonistene.no
STEINKJER	Kirsti Leiros	Muusøra 3F	7670 Inderøy		917 63 045	tpsteinkjer@telepensjonistene.no
TELEMARK	Elsie Marit Hansen	Høyenlia 23B	3728 Skien		472 85 760	tptelemark@telepensjonistene.no
TROMSØ	Roar A. Johannessen	Henrik Wergelandsv. 24	9007 Tromsø	77 61 82 33	907 31 178	tptromsoe@telepensjonistene.no
TRONDHEIM	Marie Aashagen	Nedre Flatåsv. 170	7099 Flatåsen	72 58 03 51	971 29 908	tptrondheim@telepensjonistene.no
TØNSBERG	Inger Heldal Anderson	Ospebakken 7	3153 Tolvsrød	33 33 02 94	906 09 101	tptonsberg@telepensjonistene.no
VALDRES	Sigbjørn Kullhuset	Søreng	2910 Aurdal	61 36 51 16	901 20 257	tpvaldres@telepensjonistene.no
ØSTFOLD	Johan Westgaard	Sildreveien 5	1623 Rolvsøy	69 33 52 35	901 22 699	tpostfold@telepensjonistene.no
ÅLESUND	Helge Haram	Olivermarka	6260 Skodje	70 27 51 30	908 51 360	tpaalesund@telepensjonistene.no

KAN VI PENSJONISTAR PÅVIRKE KOMMUNANE SIN ELDREPOLITIKK/ELDREOMSORG

Vi pensjonistar har liten formell innflytelse, både på det som skjer i samfunnet rundt oss og på eigen situasjon hvis vi skulle bli hjelpe-trengande. Professor Henry Valen sa ein gong:

"Hvis noen skulle kvoterer til Stortinget, er det i tilfelle disse gamlingene. Befolkningen over 60 år er enormt underrepresentert." Det same kan nok seiast om kommunestyra. Men kva kan vi gjere ut frå dagens situasjon?

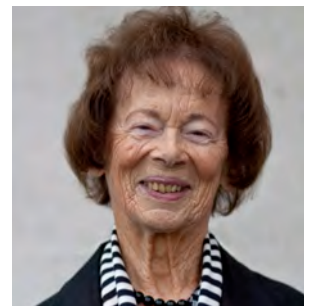
Samarbeid: Vi telepensionistane er få, så vi må forsøke å få til eit samarbeid med andre. I Førde har vi danna ei gruppe, **Senior-gruppa**, saman med 3 andre organisasjonar, bl. andre Norsk Pensjonistforbund, som tek opp aktuelle saker både overfor kommuneadministrasjonen, politikarane og i pressa.

Vi har regelmessige møter med kommunen og vi skriv brev til politikarane og i pressa. No før kommunevalet har vi bedt dei nominere kandidatar over 60 år og vi har sendt forslag til eldrepolitiske saker som vi meiner dei bør programfeste.

Vi går og ut i pressa, både med eigne saker og kommentarar til kommunen sine prioriteringar. Vi får god pressedeckning.

Formell innflytelse: Vi saknar likevel meir formell innflytelse, så vi har sendt ei oppmoding til bystyret om å bruke dei eldre sine organisasjonar og deira representantar i alt arbeid som gjeld dei eldre, ikkje berre som ein høringsinstans, men også i utgreiings- og kommittearbeid.

Samhandlingsreforma: Spesielt er det viktig å komme med i utvalsarbeidet ved gjennomføring av Samhandlingsreforma, der kommunane vil få det meste av ansvaret for dei eldre og kronisk sjuke. Dette er pasientgrupper som treng spesialtenester som: trening, rehabilitering, avlastningstilbod for senil demente og andre og eventuelt logoped. Og desse gruppene har nesten ikkje noko tilbod i dag.

Dagrunn Klakegg (foto: Firda)

Eldreråda: Vi har elderråda og eg vil oppmode våre tillitsvalde og stille som kandidatar til dei. Eldreråda er rett nok berre ein høringsinstans, men det burde vere mogeleg å få noko meir ut av dei, enn det som ofte er tilfelle idag.

Framtida: Men for framtida burde våre organisasjonar jobbe for ei organisering som gjev meir reell medinnflytelse. Det er lite demokratisk at eldrepolitiske saker vert avgjort i fora der dei eldre ikkje er representert. For igjen å sitere Henry Valen: Her er det behov for kvotering.

Og med tanke på haustens val, set krav til partia og stem på det parti som har det beste eldrepolitiske programmet.

Dagrunn Klakegg
Helse og Omsorgsutvalget

LANDSSTYRET/REDAKTØRER

LEDER	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss	61 19 10 54	905 79 297	annimilw@online.no
NESTLEDER	Mai Britt Løken	Nordlitoppen 35	1743 Klavestadhaugen	61 19 10 54	905 79 297	annimilw@online.no
SEKRETÆR	Arne Aastorp	Hesteskoveien 14	1484 Hakadal	67 07 54 92	909 82 651	arne.aastorp@online.no
KASSERER	Kjell Engen	Einerbakken 5	2827 Hunndalen	61 17 07 97	916 43 027	kjellengen@online.no
STYREMEDL.	Nils Bøe	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	412 94 159	nils.boe@c2i.net
	" Wenche Fahsing	Niels Bjørums gt. 38B	7800 Namsos	74 27 14 17	958 658 51	
	" Bjarne Ulvang	Myrholtet 242	5142 Fyllingsdalen	55 16 38 65	416 12 005	audnulva@online.no
	" Eva-Marie Kvelland	Vekterv. 73	0681 Oslo	22 19 76 90	975 09 729	evamar@online.no
	" Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	berolafs@online.no
VARAMEDL.	Dagrunn Klakegg	Elvevegen 5	6800 Førde	57 82 14 21	416 69 849	daklakeg@online.no
	" Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	ingsikal@online.no
	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	janhandreassen@yahoo.no
REVISOR 1	Sigrid Ranheim	Krokveien 13	1481 Hagan	67 06 18 95	909 25 624	sigrra@online.no
REVISOR 2	Kåre Johansen	Svenskerud 105	3408 Tranby	32 85 22 40	901 84 857	khj@online.no
VARAREV.	Kitty Fossum	Østaveien 60	1476 Rasta	67 90 16 87	911 95 947	kitty.fossum@getmail.no
REDAKTØR	Viggo B.	Solbråtanvn. 44A	1410 Kolbotn	66 80 55 25	908 34 347	tptelepensionisten@telepensionistene.no
TELEPENSJONISTEN	Kristiansen					
REDAKTØR	Hans Karsten	Bruket 4P	1621 Gresvik	69 32 72 27	905 45 712	tpnettavisen@telepensionisten.no
NETTAVISEN	Karlsen					

Telepensionistenes Landsforbund • Postadresse 1331 Fornebu • Besøksadresse: Kongensgt. 8, Oslo.
Telefon 22 77 69 52 • E-post: kon.telepensionistene@telenor.com • Nettside: www.telepensionistene.no

DA SKRIVEMASKINEN KOM

I brev av 12. november 1896 kom følgende melding fra Telegrafstyrelsen til telegrafinspektøren i Kristiania:

"Da man har tænkt at lade anstille for-søg her ved stationen med udskrivning av Wheatstone telegrammer ved hjælp af skrivemaskine, skal man anmode hr. inspektøren om at udpege foreløpig 2 dertil skikkede funktionærer, som straks kan begynde at tilegne sig den fornødne øvelse deri. Maskinen er allerede anskaffet og leverandøren vil paa varsel give vedkommende nogen instruktion."

Etter at telegrafinspektøren så hadde med-delt å ha funnet de "skikkede funktionærer", kom følgende melding og påbud av 19. november 1896:

"Til hr. inspektørens forslag i skrivelse af 17 ds. Om betjeningen af skrivemaskinen fra telegramutskrivningen vides intet at bemerke.

Leverandøren, agent C. J. Knudsen, Grev Wedels plaads, vil paa varsel møde op for at give funktionærene lidt veiledning.

Maskinen beror her paa kontoret og kan afhentes, naar øvelsene skal paabegyndes, hva der bør ske snarest.

Det bedes strengt paalagt vedkommende funktionærer at behandle apparatet med forsiktighd og omhu og nøie at befølge anvisningerne, naar det ikke er i brug hen-settes det altid tildekket."

